

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/195/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5416201104
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5416201104.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore medzi žalobcom: W. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R., mestská časť F., Y. č. XXXX/X, Česká republika, v zast.: JUDr. Jan Matějček, advokát, X., Ul. R. T. XX, Česká republika a žalovaným: K. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M., miestna časť D. č. XX, v zast.: Advokátska kancelária JUDr. ŠKERDA, s.r.o., Dolný Kubín, Ul. A. Radlinského č. 1727/49, IČO: 36 858 501, o odporovacej žalobe, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Dolnom Kubíne č.k. 9C/14/2016-94 zo dňa 11.04.2017, takto aHamzo

rozhodol:

Rozsudok prvoinštančného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalobu žalobcu zamietol, žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V dôvodoch rozhodnutia prvoinštančný súd uviedol, že pri rozhodovaní vychádzal z dôkazného stavu, ako bol tento ustálený podľa vyjadrení sporových strán pred prvým pojednávaním, t.j. podľa tvrdení žalobcu v podanej žalobe a v jeho písomnom vyjadrení obsiahnutom na č.l. 54 a podľa tvrdení žalovaného uvedené v písomnom vyjadrení k žalobe na č.l. 49-50. Z uvedeného medzi stranami nebolo sporné, že žalobca mal v čase uzatvorenia spornej kúpnej zmluvy splatné pohľadávky voči bratovi žalovaného, ktoré naďalej existujú. Za nesporné tiež považoval, že došlo medzi bratom žalovaného a žalovaným k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, na základe ktorej sa žalovaný stal vlastníkom nehnuteľností, ktoré dotedy patrili jeho bratovi. Nezhody medzi stranami spočívali ohľadom vedomostí žalovaného o existencii splatných záväzkov jeho brata voči žalobcovi. V tomto smere prisvedčil vyjadreniu žalobcu, ktorý poukázal na ťarchu dôkazného bremena na strane žalovaného, u ktorého sa zo zákona prezumuje jeho vedomosť o snahe predávajúceho ukrátiť svojho veriteľa. V tomto smere žalovaný podľa názoru prvoinštančného súdu dôkazné bremeno neuniesol a včas nepredložil žiadne dôkazy, o svojej nevedomosti, že ani pri náležitej starostlivosti nemohol vedieť o úmysle svojho brata, žalobcu ukrátiť. Zohľadnil, že predávajúci v čase podpisu kúpnej zmluvy bol vo väzení a v takej situácii bolo dôvodne očakávanou povinnosťou žalovaného ako obozretného a starostlivého hospodára, aby si dlžníkovu informáciu o neexistencii dlhu overil i u jeho veriteľov. Žalovaný navyše priznal, že vedel o existencii záväzkov svojho brata voči žalobcovi, ale uveril jeho tvrdeniu, že medzi nimi došlo k vzájomnému urovnaniu. Argumentáciu žalobcu o tom, že podmienky určené v ust. § 42a ods. 1 OZ sa nevzťahujú na odporovateľnosť úkonov podľa § 42a ods. 3 OZ neakceptoval, uviedol, že ust. § 42a OZ je potrebné v praxi aplikovať používajúc komplexný neizolovaný výklad jednotlivých možných variantov odporovateľnosti právnych úkonov. Žalobca v spore nepreukázal, akým spôsobom a či vôbec došlo v dôsledku ním namietaného prevodu nehnuteľnosti ku kráteniu uspokojenia jeho vymáhateľných pohľadávok. Nepreukázal svoje tvrdenie o tom, že v dôsledku predaja nehnuteľnosti sa jeho pohľadávky stali fakticky nevykonateľnými. Túto zákonom určenú podmienku je potrebné splniť bez ohľadu na to, či malo k odporovateľnému úkonu dôjsť medzi blízkymi osobami alebo nie. Bez preukázania splnenia tejto základnej náležitosti pre vyslovenie odporovateľnosti právneho

úkonu nebolo možné jeho žalobe vyhovieť. Zároveň dodal, že v tomto prípade nejde o prekvapivé rozhodnutie a to aj napriek tomu, že vopred žalobcu neupozornil na chýbajúcu náležitosť jeho žaloby, nakoľko táto námietka v priebehu pojednávania zaznela opakovane zo strany právneho zástupcu žalovaného a v takomto prípade, ak by súd osobitne upozornil žalobcu na nedostatok jeho žaloby (napr. v rámci poučenia podľa § 181 ods. 2 CSP), išlo by z jeho strany o neprípustné nadŕžanie jednej zo sporových strán.

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu doručil v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Vytýkal prvoinštančnému súdu, že sa pri rozhodovaní absolútne nezaoberal tým, či na posúdenie predmetnej veci aplikuje české, prípadne slovenské hmotné právo. Zdôraznil, že k základnému vzťahu medzi žalobcom a bratom žalovaného, t.j. k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, došlo na území Českej republiky a český súd vydal vykonateľný rozsudok, ktorý je jedným zo základov tejto žaloby. V tejto súvislosti poukazoval na § 10 Zákona č. 97/1963 Zb., podľa ktorého by mal súd aplikovať právny poriadok, ktorého použitie zodpovedá rozumnému usporiadaniu daného vzťahu. Zastával názor, že vzhľadom na to, že brat žalovaného sa dopustil deliktného jednania na území ČR, český súd vydal právoplatné rozhodnutie, ktorým ho uznal povinným dlh zaplatiť, mal by podľa zásad rozumného usporiadania právnych vzťahov slovenský súd použiť právo české i na predmetnú vec. Odporovateľnosť je totiž jedným zo zákonných spôsobov zabezpečenia splnenia záväzku, nebyť porušenia záväzku, nemohol by vzniknúť ani nárok na podanie odporovacej žaloby. Namietal preto, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval hmotné právo, navyše vôbec nevysvetlil použitie právneho predpisu. Ďalej uviedol, že žaloba bola podaná 12.06.2016, v tej dobe platil na území SR Občiansky súdny poriadok č. 99/1963 Z.z., tento bol ku dňu 01.07.2016 zrušený, nahradený novým právnym predpisom. O zmene procesného predpisu nebol žalobca súdom poučený napriek tomu, že pojednávanie bolo nariadené až na 11.04.2017. Súd prvého stupňa sa vôbec nezaoberal otázkou, prečo v konaní o žalobe žalobcu použil nový Civilný sporový poriadok a nie OSP „an blok“ jednal podľa nového procesného predpisu. Podľa § 470 ods. 2 CSP však nemal súd prvého stupňa aplikovať ustanovenia o „popretí“ skutkových tvrdení protistrany podľa nového právneho predpisu, ale mal v tomto prípade postupovať podľa starého procesného predpisu, konkrétne podľa ust. § 43 ods. 1 OSP a ust. § 118 ods. 2 OSP. Uviedol, že civilné konanie nie je o tom, že by ten, na koho strane je právo, mal spor prehrať len preto, že neuviedol úplne všetko, čo je k uplatneniu jeho nároku potrebné. Súd na rozdiel od účastníkov konania právo pozná, to znamená, že k spravodlivému posúdeniu veci je niekedy nevyhnutné strany poučiť o tom, čo a ako by mali tvrdiť. Tým samozrejme nie je dotknutá rovnosť strán. Otázka nedostatku poučenia je otázkou nespravodlivého konania, menovite, keď nie je odôvodnené, prečo prvostupňový súd podľa prechodného ustanovenia nového procesného predpisu neaplikoval ustanovenia doterajšieho procesného predpisu, čím spôsobil, že jeho rozhodnutie je úplne nepredvídateľné. Pokiaľ i zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 11.04.2017 vyplýva, že súd prvého stupňa mal vysloviť predbežné právne posúdenie veci, konkrétne účastníkom nevysvetlil všetky rozhodné skutočnosti, menovite že žalobca podľa jeho názoru nepopísal všetky rozhodné skutočnosti, teda netvrdil a nepreukázal, že došlo k skráteniu uspokojenia jeho vymáhateľnej pohľadávky. Urobil tak celkom prekvapivo až v odôvodnení svojho rozsudku. V tejto súvislosti poukazoval na to, že podľa § 129 ods. 1 CSP mal a mohol žalobcu poučiť o tom, že vo svetle jeho názoru je jeho podanie neúplne a podľa § 181 ods. 2 CSP mal uviesť svoje, predbežne právne posúdenie veci, čo neurobil. S poukazom na znenie ust. § 215 ods. 1 CSP poukázal na to, že z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, čo je zisteným skutkovým stavom, vyplýva z neho iba to, čo žalobca netvrdil a nepreukázal. Podľa žalobcu skutkový, lepšie povedané zistený skutkový stav nemôže obstať, nakoľko ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, neboli uplatnené len preto, že súd prvého stupňa nepovažoval za nutné žalobcu vo svetle svojich úvah o možnosti doplnenia tvrdenia o dôkaznom prostriedku poučiť. Pri správnom poučení by žalobca výslovne tvrdil, že predmetné nehnuteľnosti sú jediným reálne speňažiteľným majetkom, ktorým by v exekúcii bolo možné jeho pohľadávku uspokojiť. Dal do pozornosti, že odporovateľný úkon bol uzatvorený medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou, na tento vzťah sa preto použije ust. § 42a ods. 3 OZ, ktoré upravuje zvláštnu skutkovú podstatu pre prípady vymenované v tomto ustanovení. V takomto prípade sa úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa a vedomosť osôb uvedených v tomto zákonom ustanovení prezumuje, na podklade čoho opačný názor súdu prvého stupňa je nesprávny a je tým daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Ďalej upozornil na formálny nedostatok, ktorého sa prvoinštančný súd dopustil tým, že na pojednávaní zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu a v písomnom vyhotovení rozsudku žalobu žalobcu zamietol. V odvolacom návrhu žiadal preto rozsudok prvoinštančného súdu zmeniť, žalobe vyhovieť a priznať žalobcovi trovy celého konania.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal rozsudok prvoinštančného súdu ako správny potvrdiť. Pokiaľ v odvolaní namieta, že podľa § 10 Zákona č. 97/63 Zb. mal súd aplikovať české hmotné právo a nie Slovenský občiansky zákonník č. 40/1964 Zb., jeho námietka neobstojí, nakoľko predmetné ustanovenie sa týka záväzkových vzťahov, nemožno ho aplikovať na spor o neúčinnosť právneho úkonu, navyše žalobca sa v podanej žalobe sám domáhal vyslovenia neúčinnosti kúpnej zmluvy v zmysle § 42a OZ, č. 40/1964 Zb., teda sám sa v podanej žalobe domáhal aplikácie právneho poriadku SR. Za neopodstatnenú považoval i námietku žalobcu o tom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žaloba bola podaná síce ešte v čase účinnosti OSP, avšak od 01.07.2016 nadobudol účinnosť CSP, nebolo povinnosťou súdu poučiť žalobcu o zmene procesného procesu, navyše ak je tento zastúpený advokátom. V tejto súvislosti poukazoval na znenie ust. § 470 ods. 1 CSP, preto neobstojí ani námietka o tom, že by sa prvoinštančný súd nezaoberal otázkou, prečo v konaní použil nový procesný a nie starý procesný predpis. Zastával názor, že žalobca nepreukázal splnenie základnej podmienky pre úspech žaloby v zmysle § 42a OZ, a teda že odporovaným úkonom došlo ku skráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky. Na preukázanie tejto podmienky žalobca v podanej žalobe, vo vyjadrení zo dňa 20.02.2016 aj na pojednávaní 11.04.2017 neuviedol žiadne tvrdenie, nepredložil žiadne dôkazy, naopak, žalovaný svojimi tvrdeniami a vykonanými dôkazmi, vrátane tvrdení a dôkazu predloženého na pojednávaní 11.04.2017 v súlade s ust. § 470 ods. 2 CSP jednoznačne vyvrátil, že odporovaným právnym úkonom došlo ku skráteniu uspokojenia žalovanej vymáhateľnej pohľadávky. Podľa platnej judikatúry bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že pohľadávka je vymáhateľná a dlžníkove právne úkony ukracujú jej uspokojenie, nesie veriteľ. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR. Vykonanými predloženými dôkazmi preukázal, že ku skráteniu pohľadávky veriteľa dôjsť nemohlo, pretože dlžník vlastní i napriek odporovanému právnemu úkonu taký majetok, ktorý postačuje k tomu, aby sa z neho veriteľ uspokojil. Navyše v kúpnej zmluve ide o tzv. ekvivalentný právny úkon, v dôsledku jej uzavretia nedošlo k žiadnemu zmenšeniu majetku dlžníka, čo žalovaný preukázal vykonanými predloženými dôkazmi. Z judikatúry súdov vyplýva, že odporovateľnými nemôžu byť nikdy tzv. ekvivalentné právne úkony. Ďalej uviedol, že žalobca bol prvostupňovým súdom poučený o možnosti uplatniť prostriedky procesného útoku, prostriedky procesnej obrany a o koncentrácii konania, túto možnosť však nevyužil. V nadväznosti na uvedené považoval súdom vyslovený záver o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu za správny, nestotožnil sa s argumentáciou žalobcu o tom, že ust. § 42a ods. 3 OZ upravuje zvláštnu skutkovú podstatu pre prípady vymenované v tomto ustanovení.

4. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania a súc viazaný odvolacími dôvodmi (§ 379, § 380 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario rozsudok prvoinštančného súdu postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) v súvislosti s ust. § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Mechanicky na vec aplikoval hmotné právo platné na území SR bez toho, aby bližšie zdôvodnil svoj postup i napriek tomu, že žalobcom bol občan ČR, pohľadávka žalobcu, uspokojenie ktorej malo byť ukrátené spornou kúpnu zmluvou uzatvorenou medzi dlžníkom a jeho bratom - žalovaným bola právoplatne judikovaná českým súdom. V dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy a nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

6. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konanie začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, o popretí oproti skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

8. Nová právna úprava dôsledne dodržiava princíp okamžitej aplikovateľnosti procesno-právnych noriem, ktorý znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to aj na konania začaté

predo dňom nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku v ust. § 470 ods. 2 rieši situácie, kedy by nová právna úprava zhoršila postavenie strany.

9. V predmetnej právnej veci prvoinštančný súd aplikoval ust. § 153 ods. 1 CSP, podľa ktorého strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku, prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ale ich strana mohla použiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Predmetné ustanovenie CSP prvoinštančný súd aplikoval i napriek tomu, že boli v neprospech oboch strán sporu, nakoľko im tak odoprel právo predkladať a navrhovať dôkazy a k týmto dôkazom sa zároveň vyjadrovať, prípadne predkladať iné dôkazy, ktoré popierajú skutočnosti vyplývajúce zo strán predložených dôkazov.

10. Odvolací súd sa nestotožnil s postupom a odôvodnením svojho postupu zo strany prvoinštančného súdu i z hľadiska aplikácie ust. § 181 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná, ktoré dôkazy nevykoná, uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. Ide o záväzne obligatórny postup súdu, nakoľko jeho účelom je jednak zrýchlenie civilného sporového konania a jednak slúži na predídenie tzv. prekvapivých súdnych rozhodnutí. Nebolo preto možné súhlasiť s konštatáciou prvoinštančného súdu o tom, že dôsledným postupom podľa tohto zákonného ustanovenia by porušil rovnosť strán a išlo by z jeho strany o neprimerané nadŕžanie jednej zo sporových strán, nakoľko ide o postup, ktorý je predpísaný zákonom a ktorý sa musí záväzne dodržať. Navyiac, požiadavka preukázať, že namietaným úkonom došlo k ukráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, nie je náležitou žaloby, ale unesenia dôkazného bremena.

11. Vychádzajúc z uvedeného odvolaciu súdu neostávalo, než rozhodnutie prvoinštančného súdu ako predčasné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, aby si v prvom rade prvoinštančný súd ujasnil, podľa akého hmotného práva bude odôvodnenosť žaloby žalobcu posudzovať, teda či podľa Občianskeho zákonníka platného na území SR alebo na území ČR. Pri prejednaní a rozhodovaní veci nebude ďalej uplatňovať ustanovenia Civilného sporového poriadku o popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, naopak, v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná, ktoré dôkazy nevykoná, uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci s tým, že ak by na pojednávaní strana alebo jej zástupca nebola schopná predniesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia a označiť alebo predložiť dôkazy na ich preukázanie, môže jej určiť lehotu na dodatočné splnenie povinnosti postupom podľa § 181 ods. 4 CSP. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že rýchlosť konania nemožno nadradiť nad jeho kvalitu nad to, aby ochrana ohrozených alebo porušených práv a chránených záujmov bola spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

12. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 C. s. p.)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)